

Dimonis i violins

A vegades em sembla
destorbar el silenci.
Sobrar d'aquests no sons.
Callo
i molesto més.

Volen ones planes
que el meu pas remou
i la consciència inquieta.

Fosc és el silenci.
O blanc.

Cada cop neix del silenci diferent.

Sona dins ell i
amb mi dins ell,
passejant-me, destorbant
la seva calma.

Plou allà
on neixen els somnis?

Potser l'aigua xopa
els camins i l'herba fresca.
Les flors
contentes i abeurades,
s'obren al sol
lluent i clar.

O l'aigua podreix
les arrels més fondes.
Reguerots profunds
malmeten els camins
per on les roderes
avancen cap enlloc.

Si plou allà
on neixen els somnis
no ho vull saber.

M'estimo més
no tenir somnis.

La peça

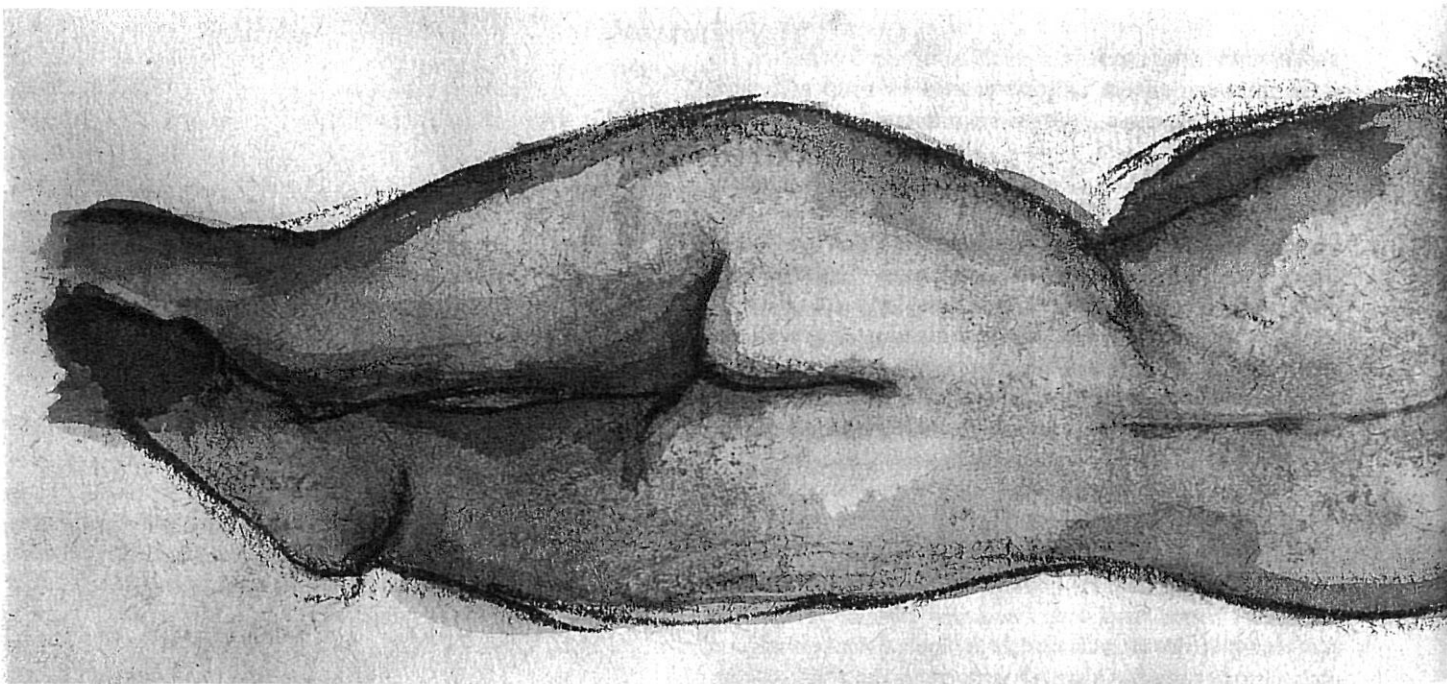
Eres una silueta
emmarcada en un oreig
de fum perfumat i
embriagador.

Podria haver estat
qualsevol moment.
Però fou un llarg instant
de lents minuts.

Retallada en fons blanc,
una imatge em cega i m'abstreu:
amor que enlluerna i
transforma els estats
en un revoltat mareig
d'idees i somnis.

Sense volum et movies,
forma plana.

Eres la silueta que encaixa
en l'espai que em queda
entre la raó i tu.

Silencis

Vessen els mots en un degoteig tentinejant,
sobreeixint dels sentits i dels sons apagat.
S'escolen entre els dits i
s'aixopluguen a les faldes
de velles àvies de dol...
romanceres al capvespre.

Cauen paraules,
xopes d'olors embriagants i
de temps antics
que suren per rius platejats
d'ones encrespades i batents.

Curulles de mots plaents i delitosos,
no tinc prou mans
per abastar-te les tristeses.

M'agraeixes que t'escolti...

I bec del teu so, greu i angoixant,
engolint a glopades cada gest humit i
cada mot silent de tes paraules.

Petit feix

Pesa la nit.
M'adorm cada cèl·lula cansada,
cada pensament fatigat del dia.

A fora, fosc.
A dins, focs d'artifici elèctric
em fan ombra pels racons.

Em pesa aquesta nit.
Més que cap altra.
Em clou els ulls
amb aspres parpelles
brutes de color,
afegit amb desgana.
Em tanca l'humor
dins la gàbia humida dels records.

Més que cap altra,
em pesa aquesta nit.
M'esclafa entre els llençols i
em xucla les entranyes.

Pesa, aquesta nit.
I els seus sons retrunyent,
gràvids,
entre els moments solitaris i
els buits instants
de la meva història.

No en vull un tros, de tu.
Et vull tal com te'm mostres...
(Si mai m'oblides.
Quan te'n vagis).

Queda't tot per tu,
que ho tinguis per donar-m'ho...
Ensenya'm les petiteses de tu, dolç,
per posseir-te amargant...
(Si no em desitges).

Fes que el meu petit món ens gronxi
dins el recambro humit que et bressola...

I els mots em fugen.
Un, queda.

Vigília

Sense tu és viure lentament.
Burxant les hores,
creant històries
ocupo el meu temps.

Somio somnis moribunds
que moren, enfebrats
d'avorriment i somnolència.

El pijama blau
s'amara de suor, -i d'absència.

Només dormint passa l'estona:
sense pensar.

Callat corre el meu temps
enyorant la veu que el neguiteja.

I els badalls retornen
gronxant-me, de nou,
en l'àcid son que
em travessa la consciència.

Quedo jo
per fer-me companyia.
Per escoltar-me
els planys i confidències.

Quedo jo
per sobreviure'm
als naufragis.

Sempre jo,
sovint trista
i malaltissa.

I no haurà passat res
quan jo ja no hi sigui.

